

Bibelen leses forholdsvis mer i Norge enn i andre l nd.

En prest og en motorbåt betyr mer i Nord-Norge enn to prester uten båt.

I Den norske kirkes presteforening og langt utenfor denne sammenslutning, er det hilst med glede at pastor Koren er blitt valgt til formann.

En av Tidens Tegns medarbeidere fikk igår anledning til å spørre pastor Koren, hvad han hadde å si offentligheten efter valget. Elskverdig som hr. Koren alltid er, skaffet han sig tid til å svare på dette, til tross for at hans dag fra tidlig morgen til sene kveld er op-tatt med m ter og forhandlinger og med hans store og landsomfat-tende virke i Bibelselskapet og en rekke andre institusjoner.

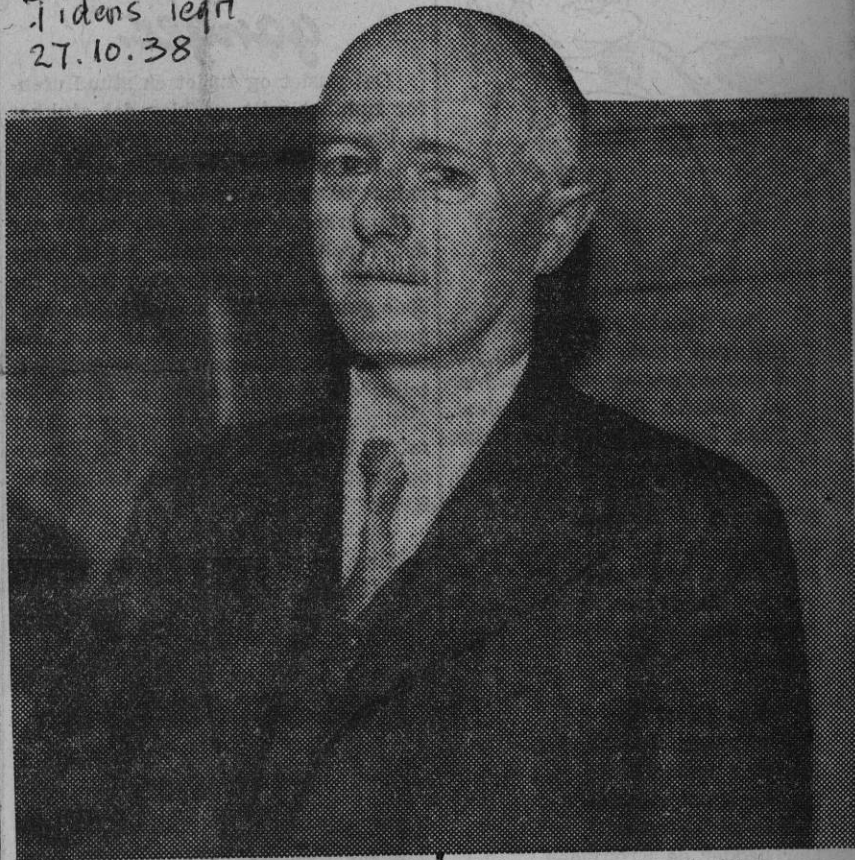
— Det er en overordentlig inter-essant tid å overta stillingen som formann i Den norske kirkes preste-forening, hvor jeg nå har sittet i styret i 17—18 år, svarer pasto-ren.

Det er vanigl  at kirken klager. Her i Norge har vi ikke noen grunn til det. For mig faller det naturlig å tenke på bibelutbredelsen, der er større i Norge enn i noe annet land av samme størrelse. Utbredel-sen av Bibelen er jevnt  tover det hele l nd, og det gir da et bilde av hvordan forholdene er hos oss. Den store bibelutbredelse skyldes vel for en stor del Oxfordbevegelsen, som har spilt inn på mange m ter, og for mange prester har vært en fornyelse, og for menighe-ten har vunnet menighetslemmer fra kretser som ofte tidligere stod den fjernt. Den rike kirkebygning på forskjellige kanter av landet er også tegn på den store vekst.

Men enn  er det jo mange ting som ikke er helt som de skal. Pres-tenes antall i forhold til folke-mengden er jo mindre enn i andre land og avstandene større. En prest i Norge har jo ganske andre rei-ser enn for eksempel en prest i Danmark. Det er derfor ganske morsomt hvad som er sagt om det nordlige Norge: En prest og en motorbåt utretter mer enn to prester uten motorbåt.

Vår forening har oppgaver på mange fronter. Vi skal vareta prestenes interesser, vi skal — som det fremgår av denne generalfor-samling — ha et  ie med liturgiske reformer, kulturforholdene og kul-turutviklingen og hvad der er av nytt på det kristelige område. Vi må også holde  ie med v re evan-

Tidens Tegn
27.10.38

Den nye formann i Den norske presteforening pastor L. Koren.

geliske br dere i nødlidende land. Tsjekkoslovakia og også de ikke-aristiske geistlige som må forlate si-ne kirker for eksempel.

Pastor Koren synes å se det vel-dige kristelige arbeid i sammen-heng, og han gir sig i lag med det i sin nye egenskap som formann med samme energi som han tidli-gere har virket som sekretær og

meget annet. Det er nesten utrolig at han kan arbeide mer enn han har gjort det tidligere, men det later til at han selv mener han bør gjøre det.

04-03-011

Oxfordbevegelsen.

Det har lenge vært nokså stille omkring Oxfordbevegelsen. Vi hus-ker fra den første tid denne be-vegelses tilhengere begynte sin virk-somhet her i landet. Der blev stadig holdt m ter, og hele landets presse omtalte til stadighet hvad disse folk i Oxfordgruppene tok sig fore. Be-vegelsen har visstnok helst vunnet tilhengere innen den høiere stand i samfundet, og det synes som om der innen Oxfordgruppene helst legges an på å vinne de ledende menn i samfundet.

Om det en tid har vært nokså stille omkring bevegelsen, så er det ikke dermed sagt at man innen gruppene har lagt hendene i skj det og ikke har utrettet noe. Nei, slett ikke. Og nu kan man i Oslo-avisene lese at der i hovedstaden skal av-holdes en rekke m ter i nærmeste fremtid. Der er til det første møte innbudt en rekke av Oslo og omegns mest fremstående menn, og tanken med m tenes avholdelse er å vise veien ut av den permanente krise-tilstand og frem til mellempkelig forståelse.

En stor og vakker oppgave er det-te, og hvis Oxfordbevegelsen kan klare denne oppgave, da er det all grunn til å lykk nske bevegelsens tilhengere, og dens frontkjempere da i første rekke, med deres arbeide: Hvorvidt det vil lykkes å nå frem til et harmonisk internasjonalt samfund ved Oxfordbevegelsens virksomhet vil tiden vise. Og — den som lever f r se.

27.10.38

Tidens Blad — Lena

Det er et positivt forhold mellem kirke og kultur.

Oxford
Morgenbladet

27.10.38

Det er kirkens opgave å prege
kulturen med Guds ånd.

Sogneprest Marthinussens foredrag.

Før forhandlingene begynte på Den norske kirkes Presteforenings generalforsamling igår formiddag, refererte sogneprest Skagestad resultatet av formannsvalget, og pastor L. Koren uttalte sin takk til generalforsamlingen for den tillit der var vist ham ved at man valgte ham til formann.

Videre blev et hilsmingstelegram fra Kongen lest op.

Dagens foredragsholder, sogneprest Marthinussen, Bergen, talte om «Vår kirkes kulturfront idag».

— Vi har en kulturoppgave innen vår kirke, begynte taleren, og derfor har vi også en kulturfront. Pietistene inntar en kjølig holdning til de kulturelle oppgaver, og det blir ofte oppfattet som en ubibelsk kjærlighet til den nærværende verden dette å ta sig av også disse oppgaver. Adskillige i den norske kristne kirke lider idag av angst for kulturens liv og arbeide.

Vår kirkes kulturfront er i stor utstrekning under innflydelse av forskjellige pietistiske synspunkter.

Har da kirken noget ansvar overfor kulturen i det hele? Til dette spørsmål vil jeg svare et klart: Ja. Først fordi kirken med hele sin eksistens hviler i inkarnasjon, fordi evangeliet er et evangelium om gudmennesket Jesus Kristus, og den kristne kirke er hans fortsettelse i verden.

Mellem kristendommen og kulturen er det en spenning, men det kan ikke bety at vi skal være kulturavvisende.

Som folkekirke arbeider vi med hele folket kollektivt, og har vår bestemmelse av hvad Guds ånd har gitt. Folkekirken er nøie knyttet til den folkeopdragende linje ved evangeliet. Kirken kan ikke la kulturen være den uvedkommende.

Kristendommen er ikke bare hvad den var i sin opprinnelse —

derfor er det heller ikke bare vår oppgave å gå tilbake til det som var. I den videre historieførelse har kristendommen lagt til rette kulturoppaver for oss.

Vår kulturfront er gitt av Kristus selv, det er en av de gode gjeringer som er lagt ferdige for oss for at vi skal vandre i dem.

Det er et positivt forhold mellem kirke og kultur, intet som av Gud er tenkt som nytt i livet er ikke kirken uvedkommende. Det er derimot kirkens oppgave å prege kulturen med Guds ånd.

Oxfordbevegelsen gir med sin linje en frisk iling av optimisme med sin lære om at hvis et sinn forvandles, forandres også det kulturelle miljø.

DET CENTRALE I KIRKENS OPGAVER.

Kirkens kulturfront kjenner både en indre og en ytre kraft. Dette gjelder både institusjonen og mennesket. Verden ligger i det onde, men dog er det noget som holder tilbake. Kristendommen er hele Guds skapende kjærlighets makt i verden.

Ingen kan vel være i tvil om at det centrale i kirkens oppgave er i å søke at det enkelte menneske kommer til et avgjort samfund med Kristus og med de helliges samfund.

Den norske kirkes kulturinnsats er slett ikke uten ære, den har hatt en fremtredende plass i vårt folkeliv. Vi har ikke grunn til å synge klagesanger.

Prestene deltar meget i skolestyrer, ofte som formenn, og ellers i mange kulturreisende arbeider.

På den annen side er det endel kulturfronter hvor vår stilling er svekket, hvor vi er kommet over på defensiven. Tidligere kunde prester i kraft av sin akademiske utdanning bli satt fremst i forskjellige kulturelle arbeider, men det er ikke nødvendig nu lenger. Legfolket overtar nu en hel rekke oppgaver

som før hvilte på embedsstanden, og det kan hende vi prestefolk føler at man ikke behøver oss så meget som før. Det skal vi dog ikke være lei for, vi bør være glad for at også legfolket kommer mer med.

Vi står nu overfor en mer

AGGRESSIV KRISTENDOMSFIENDTLIGHET

på kulturfronten enn nogen gang før, ikke minst innen den akademiske verden. Den radikale kulturfront teller mange dyktige folk som kjemper for å få herredømme over de institusjoner som har med folkeopdragelsen å gjøre. Den er godt organisert, mens vi på vår kant kjemper mer splittet.

FORKYNNELSENS FORM.

Vår forkynnelser må både i form og innhold ha et kulturelt standpunkt, den må ligge på en plan som også kan forsvares av respekt for evangeliet og for de verdier vi skal bære frem. Vi må møte den moderne hedenskap med våben fra dens egne arsenaler.

Vi må være opmerksomme på at det absolutt ikke finnes nogen gassikre rum for den gift vår tid er forgiftet med. Vi må tåle påkjenningen og komme i gjennom.

Taleren opfordret alle prester til å delta i det kulturelle arbeide så langt man rakk. Det er av stor betydning at prestene får anledning til å følge med i det som hender på det kulturelle område rundt om i verden idag. Det gjelder for pretestanden å ha en fast stade og en vid horisont. Oppgavene er overveldende, men samtidig lokkende.

Tilslutt takket dirigenten foredragsholder og dem som deltok i den efterfølgende meningsutveksling.